

Neděle 12. po sv. Trojici
L13,10-17
18.8.2024

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezu Krista a láska Boží se všechněmi námi.

Introit:

Den sedmý je den odpočínutí.
Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi
a že tě Hospodin, tvůj Bůh,
odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží.

Píseň: 245

Čtení: Žd12,1-13

Píseň: 96

Kázání: L13,10-17

Ježíš jde v sobotu do synagogy. Kam by jinak šel? Je sobota, den odpočínutí. I my jsme dnes vyšli, abychom spočinuli v Boží náruči. Je sobota, den darovaný Hospodinem. Den, kdy bychom se měli něco naučit od Ježíše.

Aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíčena, a nijakž se nemohla zpřímíti. Prvé, co člověka znalého židovský svět napadne, je: jak se *tu* – tedy v synagoze – mohla objevit žena, která měla ducha nemoci? Víme, že do chámu, synagogy neměli přístup lidé všelijak nemocní. Dokonce ve vyprávění o něco dál čteme, že tu ženu *svázal satan*. Jak to, že je ve středu shromáždění?

A přesto, a právě proto najednou před Ježíšem *byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let*. Možná tolik let tato žena chodila do synagogy v naději, že ji lidé chodící do shromáždění nějak napřímí. Byla svázána. Ježíš používá obrazy a představy té doby. Ne že by byla nemoc trestem a dala se jen tak vyléčit. Léčení Ježíšovo je vlastně osvobození z břemen hříchu, z břemen posedlostí, z břemen nenávisti, strachu a všeho, co nás svazuje silou, kterou hned tak někdo nepřemůže. Ženu, kterou *svázal satan*, takže nemůže stát zpříma, Ježíš uzdravuje.

Ne náhodou se toto uzdravení děje v sobotu. Ne náhodou je Ježíš přítomen v synagoze. Ne náhodou a ne ze zvyku jsme sem přišli, ne náhodou čekáme napřímení svých životů.

Ženo, zproštěna jsi od nemoci své. Kdy jindy bychom měli být zproštěni od svých ne mocí, než v nedělní ráno, než v kostele, než tehdy rozhodneme-li se setkat s Ježíšem, který nás učí, jak jsme četli ve verši desátém?

Ježíš je přítomen tam, kde se scházejí lidé, aby velebili Boha. Je přítomen i dnes a jeho zaslíbení nad námi zní: *Aj, já s vámi jsem až do skonání světa.*

Tedy kníže školní odpověděv, hněvaje se. Představený synagogy se hněvá. Možná mu připadlo, že Ježíš mu fušuje do řemesla. Možná opravdu dbal s naprostou rigorózností na přikázání, které hovoří o zachovávání soboty. Možná, že je zahanben, že ženě, která osmnáct let chodí do shromáždění, nemůže pomoci. Možná nějaké uzdravování již dávno vzdal. Jisté je, že se bouří proti činu Ježíšovu.

Mohlo to uzdravování počkat? Jeden den oproti osmnácti letům je nic. Možná, že představený synagogy, který má dohlížet na správnost bohoslužby, je zahanben. Ve svém středu měl ženu, kterou *svázal satan*. Byla možná shrbená pod tíhou toho, co celý život nesla. I my někdy chodíme shrbení pod tíží toho, co nás svazuje. Někdy své tíže nosíme deset i více let, jako ta žena.

Přicházíme do nedělního shromáždění všelijak obtěžkáni, abychom velebili Boha. Chodíme s nadějí uzdravení, protože Ježíš je Pánem soboty.

Ježíš svoji argumentaci, proč uzdravuje v sobotu, obrací na všechny shromážděné. Co je cennější, co počká či nepočká? *A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?*

Pro Ježíše lidské utrpení není lhostejné. Na kříži se s lidským utrpením, bolestí, ale i útoky toho zlého setkal vrchovatě. On ví, jak silný může být ten, který spoutává nesvobodou lidská srdce.

Pane, prosíme, uzdravuj nás. Napřim naše schoulená a všelijak pokřivená těla. Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi.

Amen.

Píseň: 404

Poslání:

Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena.
Vykročte jiným krokem,
aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.

Požehnání:

A pokoj Boží, láska, Boží odpuštění budiž s vámi se všemi.

Píseň: 777